

Scandinavian Rock Magazine

MONSTER

Kr. 49,-

A photograph of Paul Stanley, the lead singer of Kiss, sitting against a wall with peeling paint. He has long, dark, wavy hair and is wearing a light green t-shirt and dark, worn-in jeans. He is looking directly at the camera with a serious expression. He has several pieces of jewelry, including a watch on his left wrist, a ring on his right hand, and multiple necklaces and bracelets.

PAUL STANLEY

Kiss-vokalist går solo

WOLFMOTHER

Er dette årets nykommere?

MANOWAR

Odin i ny farskapsak?

NR. 6-2006
BLAD NR. 32
6. ÅRGANG

32

**PROGROCK DEL II ● MOTÖRHEAD ● HEART ● EUROPE
STEVE HACKETT ● SIRENIA ● THE FLOWER KINGS ● ELIS**

PAUL STANLEY

trenger ikke råd fra tapere

Helt siden Kiss ble grunnlagt i 1973 har vokalist, gitarist og primus motor, Paul Stanley, vedblitt å konsentrere seg helt og fullt om bandet. Ser man bort fra de fire soloalbumene fra 1978, jobbet Stanley svært lite med eksterne prosjekter før den originale Kiss-besetningen sprakk for andre gang. Siden farvelturnéen med Frehley, Simmons og Criss har Stanley utlånt sitt talent til en teateroppsetning av "Phantom Of The Opera", men nå, endelig, foreligger det bebudede soloalbumet. På alle måter ynder skiva å føre Stanleys årelange livsfilosofiske kamp – lev for å vinne.

Tekst: Anja Ulvær

- I løpet av din karriere har du kun forrettet ett soloalbum tidligere, nemlig i '78. Hvorfor valgte du å lage en oppfølger nettopp nå?

Jeg nå skyldte meg selv å lage et soloalbum. Hele ideen med å lage et eget album er at man gir etter for egne tilbøyeligheter uten å måtte inngå kompromisser eller involvere andre. Det er interessant at mens vi holder på med disse spørsmålene innser jeg at mine matematiske evner ikke er like gode som de musikalske, for det er faktisk nesten 30 år siden den forrige soloplate kom ut og ikke 18, slik jeg skulle ønske.

- Er det sant at du også planla et soloalbum på 80-tallet?

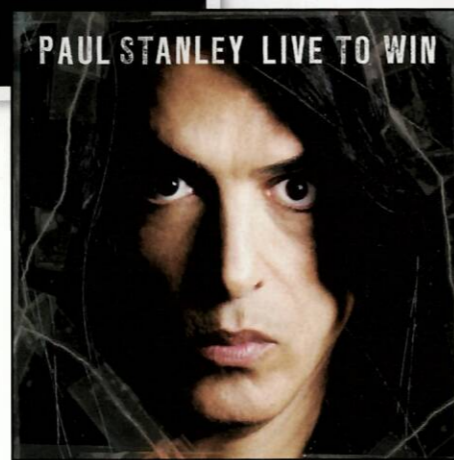
- Det spørsmålet har jeg fått før. Jeg planla aldri et soloalbum den gang, men jeg gjennomgikk en periode hvor jeg ville skrive for å utvikle og øve meg. Kanskje var det fordi enkelte slumpet til å høre noen demoer på den tiden at de trodde jeg holdt på med en soloplate. I virkeligheten ønsket jeg å finne ut hvem jeg kunne skrive musikk for når jeg ikke dedikerte sangene til Kiss. Alt jeg skriver har absolutt et visst aspekt av meg i seg, men når jeg skriver for Kiss skreddersyr jeg det til en viss grad. Jeg tar hensyn til hva musikerne er i stand til å gjøre og ikke. På 80-tallet fikk jeg lyst til å skrive uten tanke på hvem som skulle fremføre melodiene. I den forbindelse lagde jeg noen demoer, og disse hadde absolutt ingenting med et soloalbum å gjøre.

- "Paul Stanley"-soloalbumet har en høy stjerne blant Kiss-fansen. Følte du på noen måte noe press når du skulle skrive denne oppfølgeren?

- Det er et tveegget sverd å ha et såpass sterkt album bak seg, ettersom dets status vokser med tiden og truer med å overskygge deg. Samtidig må man være klar over at den eneste man konkurrerer med er seg selv, og det siste jeg ønsket var å gjenspeile det forrige albumet. Jeg tror man løper en stor risiko dersom man prøver å plukke opp tråden der man slapp den for så mange år siden. Ideén var i grunn å lage et album som reflekterer den jeg er i dag, på samme måte som "Paul Stanley"-albumet reflekterer den jeg var den gang. Det er en kontinuitet i det hele, det er gjort ut fra mitt perspektiv, og innehar den musikaliteten jeg tilfører det. Derfor følte jeg ikke noe press, for jeg er glad i det første albumet og hadde ingen trang til å konkurrere med det.

- Ser du noen likheter mellom albumene?

- Vel, jeg tror ikke mitt utgangspunkt har endret seg. Tilnærmingen til låtskrivingen er den samme, fokuset ligger alltid på god melodikk og fengende refrenger. De store komponistene jeg verdsetter skrev ikke 20-minutters sanger eller jamma midt i en låt. Det er fra disse jeg har min musikalske arv. Det som gjør en sang minneverdig er forhåpentligvis at når du har hørt første refreng vil du huske det til du kommer til det neste. Jeg liker å tenke at det finnes likheter mellom platene, men enten vi snakker om teknologi eller mine egne evner tror jeg dette er en refleksjon av hvor jeg står nå. På mange måter er det likheter, men det er ikke til å nekte for at jeg ikke er den samme personen i dag som jeg var den gang.

kommer til det neste. Jeg liker å tenke at det finnes likheter mellom platene, men enten vi snakker om teknologi eller mine egne evner tror jeg dette er en refleksjon av hvor jeg står nå. På mange måter er det likheter, men det er ikke til å nekte for at jeg ikke er den samme personen i dag som jeg var den gang.

- Kiss har gjennom årenes løp jobbet med flere forskjellige produsenter, inkludert komponister som Bob Ezrin. Hvorfor valgte du å produsere "Live To Win" selv?

- Å jobbe med produsenter kan være en lærerik prosess, eller det kan oppleves som en kjedelig rutine slik jeg stort sett har følt det i det siste. Som jeg sa til en av de siste produsentene som jobbet med Kiss: "Dette er ditt første Kiss-album. Det er mitt 31.. Jeg er ikke så interessert i hva du har å si, for etter at du er ferdig med dette albumet går du videre til et nytt band, mens jeg må leve med dette". Å jobbe med en produsent kan være fruktbart, men på dette tidspunktet ville jeg ikke ha noen distraksjoner, og jeg følte at en produsent ville være en distraksjon. Jeg likte å holde på med innspillingen uten at så å si noen fikk høre materialet før det var ferdig. Jeg lot ingen få adgang til studio, jeg var rett og slett ikke interessert i å høre andres meninger eller få noen innspill. Jeg ville lage en veldig klar fremstilling av det jeg hørte i hodet, og det vakre ved det er at jeg hadde redskapene jeg trengte for å gjøre dette selv, uten at jeg behøvde noen produsent. Dersom det i forbindelse med neste album skulle dukke opp en produsent som det føles riktig å jobbe med ville det være flott. Men du vet hva de sier om at læregutten etter hvert blir mester. I så måte føler jeg meg såpass utlært, at kanskje noen nå heller kan lære av meg.

- Du ringte noen venner for å få dem til å bidra til låtskrivingen, inkludert Desmond Child. Kan du si litt om denne prosessen?

- Selv om jeg kunne ha skrevet alle melodiene selv, følte jeg at noen innspill til låtskrivingen ville være bra, så lenge jeg ikke mistet kontrollen over prosjektet. Det var en nødvendighet at bidragsyterne enten var folk jeg hadde skrevet med tidligere, eller personer jeg føler meg svært komfortabel med. Desmond og jeg har antagelig ikke skrevet sammen siden 80-tallet, men en dag da jeg skrev sammen med Andreas Karlsen, som er en kollega av Desmond, foreslo jeg å invitere ham. Jeg ble til en viss grad overrasket over at han dukket opp, for våre veier skiltes tross alt for mange år siden. Så snart vi begynte å skrive så han på meg og sa: "We haven't lost it".

Jeg ville ikke ha med noen hot shot - studiomusikere, selv om det i ettertid viste seg at noen av dem faktisk var nettopp det. Jeg ville bringe inn folk som jeg følte jeg var på bølgelengde med og som forstod hva jeg forsøkte å gjøre. Jeg ville ha folk som kunne tilføre noe, uavhengig av om jeg brukte det eller ikke. Menneskene jeg jobbet sammen med på denne plata kom sammen på en interessant måte, fordi alle lot til å fortelle meg om en annen person. Jeg ble fortalt om gitaristen Corky James av Andreas, og Corky spilte på mange av prosjektene til The Matrix Producing Team. Så vidt jeg erindrer var det han som igjen brukte trommeslager Victor inn i bildet, som viste seg å være ideell for prosjektet. Victor er også en stor Kiss-fan, og han har tidligere spilt med Red Cross, Macy Gray og Beck. Han er en fantastisk musiker. Jeg ønsket ikke å dvelte for lenge over låtene, jeg ville gå i studio mens de var ferske og banke dem inn. Med disse folkene kunne jeg gjøre det, og de utgjorde i stor grad grunnlaget i prosjektet.

Bruce Kulick kom inn og spilte bass på et par spor, jeg er stor fan av bassgitaristen hans og ønsket at han skulle bidra. John 5 har jeg kjent hele livet, så det var rett og slett bare veldig moro. Det var igjen Viktor som fortalte om en fyr som var fabelaktig til å mikse og som garantert ville elske å jobbe med dette, og jeg brukte ham inn kun på den anbefalingen. Han fikk en Grammy i år for U2, han er temmelig god og jeg tror han vil nå langt.

- "Live To Win" er både tittelen på plata og hovedsporet. Kan du si noe om inspirasjonen bak låta og hvorfor du valgte å ha hovedfokus på nettopp den?

- Jeg liker å åpne et album med et spor som er toneangivende for det. "Live To Win" er på et vis mantraet som har muliggjort det hele. Jeg kunne aldri gjort et soloalbum på dette tidspunktet dersom jeg ikke hadde levd for å vinne. Jeg gjør ingenting halvhjertet og dedikerer ikke meg selv til noe jeg ikke vil lykkes i. Forskjellen mellom suksess og fiasko er bare hvor mye arbeid du er villig til å investere og hvor mye du er villig til å ofre. Hindringer er det du ser når du mister fokuset på hva du driver med. Jeg lar absolutt ingenting stå i veien for meg.

- Er "Live To Win"-beskjeden svært personlig for deg?

- Ja, den er svært personlig, for det er den filosofien som har brakt meg til hvor jeg er i dag, samt gjort Kiss til hva det er. Den omfavner og oppsummerer alt jeg står for. Hvis du ikke har tro på deg selv, hvem vil da ha det? Man må tro at man kan lykkes i det man gjør, og de som forteller deg at du vil feile er de som selv har

Oslik ser det ut når Stanley opptrer med Kiss

feilet. *Misery loves company*, som man sier. Ingen liker å se en annen lykkes der hvor en selv mislyktes. Der siste du trenger er å høre en taper fortelle deg at du ikke vil lykkes.

- Du uttalte at dette er et album uten kompromisser. Hvordan kan noen som har oppnådd ditt nivå av suksess opprettholde en slik standard?

- Jeg har aldri vært for å inngå kompromisser. Det er ensbetydende med å senke standarden, utvanne seg selv og ikke leve opp til sine egne forventninger. Fordelen med et soloalbum er at man trenger ikke å tenke på andre enn seg selv. Om jeg selger 5, 500, 5000 eller 5 millioner eksemplarer av dette albumet vil jeg være like tilfreds. Det er allerede en suksess i den forstand at jeg har fullført det. Alt utover det er en bonus. Jeg tenker som så at dersom jeg liker det, så vil noen andre også gjøre det. Det verste man kan finne på er å forsøke å gjette seg til hva publikum eller fansen vil ha, for hvis du da feiler ender du opp med å banke hodet i veggen og tenke: "If only I had followed my gut". Det verste som kan skje når du følger ditt eget instinkt er at du ikke lykkes, men da har du i det minste feilet på egne premisser. Jeg vil heller feile på mine egne premisser enn å lykkes på andres. *Love me or hate me but I'm doing it my way*.

- Har dere noen planer om å turné utenfor USA?

- Det er et spørsmål vi vil ta stilling til etter vi har spilt rundt 18 konserter i Amerika. Jeg har all intensjon

om å spille andre steder. Jeg elsker å stå på scenen, jeg elsker publikum og jeg liker å presse mine egne grenser. Det gjelder å sette målene høyt nok til at jeg må strekke meg for å nå dem. Det fine ved å gå på scenen hver kveld er for meg å se hvor mye bedre jeg kan være enn kvelden i forveien. Enkelte kvelder vil jeg feile, men idet jeg går ut på scenen er det med intensjonen om å overgå prestasjonen kvelden før. Jeg tenker at bandet kommer til å være i storform, og jeg ser vel så mye frem til konserten som noen andre. Jeg er ikke bare med i bandet, jeg er en stor fan.

- Fortell litt om bandet Killers som du skal ha med deg på turnéen.

- Omtrent for et år siden endte jeg opp med å se på et annenrangs tv-show fordi jeg syntes husbandet de hadde var fantastisk. Jeg satt og så på showet bare for å høre bandet spille coverlåter. Jeg tenkte allerede da at dette er et band jeg gjerne vil skal spille med meg. Så da vi begynte å sette sammen spilleplanen tok jeg kontakt med bandet, og det viste seg til alt overmål at de også var Kiss-fans. Disse gutta er etter min mening ekte rockere og kan spille hva det skal være. Jeg ønsket ikke å sette sammen et band bestående av stjernemusikere

Jeg ville ha et band som virkelig var et band og som visste hvordan de skulle spille sammen. På et punkt vurderte jeg å bruke forskjellige musikere, men sannheten er at uansett hvor gode musikerne er hver for seg blir det ikke et band før de har spilt sammen. Istedenfor å samle diverse musikere og forsøke å skape en kjemi, valgte jeg et band som allerede hadde en kjemi. Jeg har sett disse gutta og de er killers. Vi er alle gira og kan nesten ikke vente med å komme oss på scenen.

- Har du utarbeidet setlista enda? Hvor mye Kiss-materiale kan man forvente å høre?

- Setlista er stort sett ferdig, selv om den selvfølgelig kan endre seg. Jeg kommer helt klart til å spille låter fra det første soloalbumet. Jeg, i likhet med andre, er svært glad i det albumet. Jeg ser med stor entusiasme frem til å spille sanger som "Tonight You Belong To Me" og andre låter som betyr mye for meg. Å spille dem igjen vil være like stort for meg som for noen andre. Det er en del Kiss-låter jeg er meget glad i som ofte blir oversett, sanger som "Hide Your Heart" havner gjerne i skyggen av klassikerne. Så det blir helt sikkert noen av dem, og en eller to sanger som jeg bokstavelig talt aldri har spilt live. Selvfølgelig vil jeg også spille låter fra "Live To Win" som jeg synes er fordømt bra, og som jeg ikke ville ha noe imot å høre live. Kanskje blir det også noen coverlåter. Jeg er ikke helt sikker, men jeg vil ha det morsomt, og jeg vil at publikum skal ha det morsomt. De har tross alt ventet ganske lenge på dette.